СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 134. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 17-го ЛИПНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 17, 1986 No. 134. VOL. XCIII.

ПАТРІЯРХ ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ВІДВІДАВ ОТТАВУ

Оттава (С. Яворський). — В понеділок, 23 червня ц.р. приїхав сюди голова Української Католицької Церкви, Патріярх Кардинал Мирослав Іван Любачівський. Відвідини його мали винятково значення тому, що в цьому році місцева українська католицька громада продовжує будову нового собору, який має бути храмом-монументом Тисячоліття Хрищення України.

Патріярх Любачівський в супроводі Єпископа Ізидора Борецького, пароха Володимира Шевчука, о. д-ра Юрія Герича і о. Тараса Карп'юка відправив Архиєрейську Службу Божу, після якої було прийняття для Владики і для гостей в приміщенні церковної залі. Знаменним явищем на Службі Божій і на прийнятті була присутність двох місцевих православних священників.

О год. 5-ій по полудні в готелі Вестін, Владика Любачівський мав пресову конференцію для англомовної і української преси. У вступному слові Владика розказав про історію Української Католицької Церкви, а особливо про псевдо - синод, який відбувся в 1946 році у Львові, на якому офіційно зліквідовано Українську Католицьку Церкву в Україні. На питання про положення УКЦеркви в Польщі, Владика заявив, що в останніх роках ситуація назагал поправилась. Ставлення польської церковної ієрархії і польських священиків стає щораз більш прихильне до українців і Блаженніший сподіється, що в наступному році буде іменований єпископ для українців католиків у Польщі.

Того самого вечора відбувся святочний бенкет в честь гостя, на якому були присутні: папський Нунцій, Архиєпископ Пальмас і єпископ оттавської римокатолицької Епархії, Жиль Беліль. Господиня бенкету д-р Юлія Войчишин прочитала привіти з нагоди відвідин кардинала в Оттаві від голови офіційної опозиції в парляменті Джана Тирнера і від голови Нової демократичної партії Едварда Б. Бродбента. Помітною була відсутність привіту від голови канадського уряду Браєна Малруні. Кажуть, що цей привіт мав бути висланий, але десь в дорозі „загубився".

Промова Владики Любачівського була змістовна, дотепна і оптимістична. Патріярх Любачівський дав признання українським піонерам в Канаді, які зуміли побороти великі труднощі, а рівночасно зберегти свої традиції і свою віру. Блаженніший хвалив канадську політику багатокультурности, яка, на його думку, повинна бути наслідувана у всіх країнах світу.

На закінчення о. В. Шевчук подякував гостеві, папському Нунцієві, гостям, організаторам бенкету і всім присутнім за їх участь в цьому святочному зібранні.

Справа видалення К. Ліннаса із ЗСА викликує гостру критику

Лос Анджелес. — Справа видалення із ЗСА естонського імігранта Карла Ліннаса, якому відібрано американське громадянство в 1981 році і який перебуває тепер в тюрмі в Ню Йорку, викликує щораз ширшу хвилю критики американського судівництва.

Як відомо, цілий ряд судових інстанцій вирішив, що К. Ліннас повинен бути виданий із ЗСА до СССР тому, що при в'їзді до ЗСА він зізнав неправдиво, що він був студентом, коли на підставі доказів ОСІ він був воєнним злочинцем, який допомагав нищити жидів і противників нацистів. В 1962 році його позаочно засуджено на смерть в СССР, але К. Ліннас і його родина відкидають усі оскарження як неправдиві і закидають американському судівництву, що не дали йому можливості боронитися або станути віч-на-віч з тими, що його оскаржували. Тепер цілий ряд американських консервативних і ліберальних діячів почали явно критикувати американську судову систему за те, що вона спирається у своїх присудах на совєтських доказах.

Представники Департаменту справедливости, зокрема Стівен Тротт, асистент Едварда Міза, побоюються, що коли тепер, після публічної заяви, К. Ліннаса не видалять до СССР, совєтський уряд відмовиться від дальшої співпраці з ОСІ у вишукуванні мнимих воєнних злочинців.

Але колишній генеральний прокуратор Ремзі Кларк погодився оборонити відклик К. Ліннаса у справі його видалення, а створена в Каліфорнії Коаліція для оборони безпеки і конституційних прав працює серед членів Конгресу, щоб не допустити до депортації Ліннаса.

Протест проти депортації написав до Е. Міза також голова організації Міжнародна Амнестія Джан Гілі, а асистент Президента Патрік Бюкенен вже тричі на сторінках американської преси публічно і гостро скритикував був ОСІ за вживання совєтських доказів ще в часі, як він не був у Білому Домі.

Мері-Ен Ріккен, що є головою Коаліції для оборони безпеки і конституційних прав у Вашінгтоні, стверджує, що справа К. Ліннаса є своєрідним іспитом так для лібералів як і консервативів, а адвокати К. Ліннаса уважають, що не можна було присуджувати його лише за неправдиві зізнання на депортацію до країни, яка видала на нього присуд смерти.

ВИСТАВКА С. БЕРНАДИН

Вайлдвуд Крест, Н. Дж. — У неділю, 27-го липня ц.р., тут у власній галереї у віллі „Тамара", при 104 Схід Естер рд., відбудеться в год. 8-ій вечора відкриття виставки картин Степанії Бернадин. За інформаціями слід телефонувати на число: (609) 522-7467.

НОВИМ ЛІДЕРОМ В'ЄТНАМУ СТАВ Т. ЧІН

Бангконг, Таїлянд. — На засіданні політбюра комуністичної партії В'єтнаму, яке відбулося зараз таки після смерти Лі Дуана, першого секретаря компартії, у четвер, 10-го липня ц.р., присутні обрали новим лідером В'єтнаму Тронг Чіна, другого з черги провідного члена компартії, який рівночасно займає пост голови Крайової ради, рівнозначний з постом президента в демократичних державах світу.

В 1950 році, після того як Північний В'єтнам отримав незалежність від Франції, Т. Чін очолював комісію перевірки кадрів і тоді, як кажуть історики і політичні аналітики, загинуло з рук державної служби безпеки десятки тисяч в'єтнамців, яких Чін і його зверхники зарахували до „ворогів народу", або зрадників батьківщини, дуже часто тільки на підставі їхнього споріднення з в'єтнамцями на півдні, які знаходились під володінням антикомуністів.

В 1960 році Чін був одним з перших, який підтримав Го Чі-Міна, що Північний В'єтнам повинен розпочати війну з півднем, творити так звані партизанські відділи на півдні і висилати регулярні військові частини з півночі на поборення тамошнього правого режиму.

Чін, кажуть політичні спостерігачі, має залишитися на пості лідера в'єтнамських комуністів тільки до кінця цього року, коли там відбудеться з'їзд компартії на якому нібито буде вибране нове керівництво.

Похорон Лі Дуана відбувся у вівторок, 15-го липня в Ганою. Згідно з інформаціями в'єтнамських дипломатів в Бангконгу державні делегації на похоронах будуть тільки від Совєтського Союзу, Ляосу і Камбоджі. Закордонні кореспонденти не були допущені до участи в похоронах. Совєтську делегацію на похоронах очолював сам Голова Ради Міністрів (прем'єр) Ніколай Рижков. На Заході сподівалися, що до В'єтнаму поїде сам генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов тому, що В'єтнам вдержує дуже тісні і приязні зв'язки з СССР.

Західні спостерігачі дуже обережно висловлюються про нового лідера, який не втішається здоров'ям, але дипломати думають, що В'єтнам принаймні на зовні буде намагатися змінити свою дотеперішню політику і поліпшити відносини із З'єднаними Стейтами Америки та іншими західніми країнами.

ДЖ. БУШ ГОТУЄТЬСЯ В ПОДОРОЖ ДО КРАЇН БЛИЗЬКОГО СХОДУ

Вашінгтон. — Віцепрезидент Джордж Буш знову вибирається у далеку подорож, тим разом до Сирії на розмови з президентом Гафесом аль- Ассадом та іншими сирійськими офіційними особами, з метою зрушити з мертвої точки мирову ініціятиву на Близькому Сході, яку вже раніше започаткував президент З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен у порозумінні і співпраці з Єгиптом і Йорданією.

Йорданський король Гуссейн, відвідуючи недавно президента Р. Реґена, заохочував його, щоб ЗСА відновили переговори з країнами Близького Сходу, в першу чергу зі Сирією, яка, хоче цього Вашінгтон чи ні, відіграє тепер чи не найголовнішу ролю в цьому районі світу, враховуючи її силу армію, модерну зброю, доставлену Сирії Совєтським Союзом, частинну окупацію Лівану, торги Ассада з Ізраїлем за прикордонні землі, а особливо Голанські височини окупавані ізраїльським військом, заангажування у палестинські справи тощо.

Віцепрезидент Дж. Буш виїде з Вашінгтону правдоподібно вже 25-го липня ц.р., у 12-денну подорож на Близький Схід. Крім Сирії він плянує відвідати також інші країни, але Державний департамент не подав ще до відома докладного розкладу відвідин віцепрезидента.

Речники Білого Дому заявили, що головною ціллю поїздки Буша є запляновані розмови з президентом Сирії Г. Ассадом і зрушення з місця переговорів завданням яких є знайти територію для палестинців і підписати мировий договір принаймні деяких арабських країн з Ізраїлем. Очевидно, від перебігу розмов Буша з Ассадом залежатиме також дальша провідна роля у переговорах Йорданії, зглядно короля Гуссейна і співпраця Йорданії із Сирією які спільно працюючи могли б розв'язати не одну проблему на Близькому Сході. Обидві країни, як відомо мають вплив на певну частину Палестинської Визвольної Організації та інших палестинських політичних і парамілітарних груп.

Співробітники віцепрезидента Дж. Буша, які супроводять його в цій подорожі, заповідають зустріч американського високого речника з лідером ПВО Ясіром Арафатом, правдоподібно в Єгипті. При тій нагоді Буш відвідає єгипетського президента Госні Мубарака, а в Ізраїлі розмовлятиме з прем'єр-міністром Шимоном Пересом та лідерами парляменту. Цю інформацію про зустріч Буша з Я. Арафатом, пізніше заперечили його помічники, включно з Ґреґом Л. Фуллером, шефом персоналу віцепрезидента.

Серед дипломатичних кіл у Вашінгтоні немає великого ентузіязму поїздкою Дж. Буша на Близький Схід. Дехто називає її „поїздкою доброї волі", тобто спробою відновити діялог між Ізраїлем і поміркованими арабськими державами.

Покищо невідомо чи Дж. Буш і Г. Ассад будуть також порушувати справу американських закладників, які перебувають в полоні в Ливані, захоплені переважно мусулманами-шиїтами.

Агента ФБІ засудили на доживотну тюрму

Лос Анджелес. — Заявивши, що шпигунство не можна ніколи собі легковажити, федеральний суддя видав у понеділок, 14-го липня ц.р. присуд подвійної доживотної кари для агента ФБІ Ричарда Міллера, який вів шпигунську акцію в користь СССР. Рівночасно з тим присудом признано Р. Міллерові ще 50 років додаткової тюрми, на те, щоб він не міг старатися про звільнення з тюрми після 10 років, що є можливе у випадку кари доживоття.

Суддя Дейвид Кенйон заявив, що його рішення знайде признання у всіх громадян ЗСА, які бачать, що трапляється щораз більше випадків шпигунства для особистої фінансової користи. „Людина, що для своєї наживи зраджує свою батьківщину, не може ходити свобідно по вулицях ЗСА", — заявив суддя.

Оборонці Р. Міллера заповіли, що будуть робити відклик до суду вищої інстанції. Сам Р. Міллер, який є першим агентом ФБІ, якого засудили за шпигунство, зложив від себе заяву, в якій закидає суддям амбіцію і гордість у виданні так строгого присуду.

Але лава присяжних признала в дні 19-го червня ц.р. Р. Міллера винним у шістьох випадках шпигунства на користь СССР та відкинула мотиви оборони його, буцімто він старався за поміччю своєї приятельки Світлани Огородникової слідкувати за діяльністю КГБ на американському терені.

Як відомо, С. Огородникова, і її муж Ніколай признаються до шпигунської діяльности в ЗСА в процесі, що відбувся минулого року і їх засуджено на 18 і 8 років в'язниці.

Б. ОЛЬШАНІВСЬКА ОЧОЛИЛА АОЛПУ

Нюарк, Н. Дж. — Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) відбула тут спеціяльні збори 7-го червня ц.р., перші по смерті колишнього голови АОЛПУ св. п. Ігоря Ольшанівського.

Збори вирішили вибрати тимчасово Божену Ольшанівську як діючу голову АОЛПУ. Вона буде виконувати функції голови до наступних Загальних зборів організації.

Збори також вирішили продовжувати заплановану працю і оборонні акції. Тепер організація провадить акцію фонду для правної оборони Івана Дем'янюка і акцію резолюцій в Конгресі ЗСА у зв'язку з 10-ою річницею створення Української Гельсінської Групи. Вже 110 конгресменів приличилися до резолюції ч. 332 в Палаті і така сама резолюція ч. 154 буде зголошена в Сенаті.

Далекосяжні пляни організації включають оборону українських правозахисників і політв'язнів, продовження інвестиґації справи Мирослава Медведя і судова справа зв'язана з тим, що підтримка Конґресової комісії голоду і зактивізування Бюра Дослідного Центру і Інформаційної мережі (АНЧЕЙН).

Б. Ольшанівська

Новообрана діюча голова подякувала присутнім за довір'я і висловила сподівання, що українська громада й надалі буде підтримувати дії АОЛПУ. Вона сказала, що докладе всіх зусиль, щоб продовжувати працю, базовану на ідеалах її покійного чоловіка засновника і голови АОЛПУ, яким він присвятив свої життя.

Уряд УНР привітав нового польського прем'єра в Лондоні

Монтреаль (ОУПС). — У зв'язку з переходом дотеперішнього польського прем'єр-міністра К. Саббата на становище президента Речі Посполитої Польської в екзилі, іменовано новим головою польського екзильного уряду професора д-ра Едварда Щепаніка, першого безпартійного прем'єрміністра в історії цього уряду.

Як науковець-економіст високої кляси, проф. Щепаник був членом попереднього уряду і його головна заслуга була в зорганізуванні й успішному переведенні Світового Конгресу Польської Культури в Лондоні у вересні минулого року, в якому взяли участь теж і українські доповідачі на тему польсько-українських взаємин.

Нового прем'єр-міністра й увесь його уряд привітав письмом 7-го липня ц.р. проф. Ярослав Рудницький, голова Уряду УНРеспубліки, бажаючи зокрема дальшої успішної польсько-української співпраці, започаткованої теперішнім президентом К. Саббатом.

ПОКАЗ НОШІ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — У неділю, 27-го липня, тут у залі „Веселки", заходами 89-го Відділу СУА, відбудеться показ історичної ноші українки. Початок імпрези — год. 3-тя по полудні.

В Чикаго створився Комітет Фонду для Завершення Розбудови Українського Риму

Чикаго. — Наприкінці травня ц.р. з почину ініціятивного гуртка створився Діловий комітет для переведення одноразової допомоги Блаженнішому Патріярхові і Кардиналові Мирославові Іванові Любачівському у викінченні мозаїки в соборі св. Софії в Римі та в розбудові додаткових приміщень при Українському Католицькому Університеті (УКУ), потрібних для бібліотеки і для студентів.

Йдучи на зустріч намаганням Владики Любачівського завершити діло розпочате його попередником, св. п. Блаженнішим Патріярхом Йосифом, Діловий комітет в Чикаго, за згодою і з благословенням Владики Інокентія Лотоцького рішив відзначити другу річницю смерти Патріярха Йосифа врочисто всеграмадською тризною.

В суботу „6-го вересня 1986 року, о год. 6-ій вечора в катедрі св. Миколая, будуть відправлені поминальні моління, а опісля, в авдиторії школи, відбудеться поминальна тризна з участю Владики Лотоцького, духовенства, представників громадських установ і організацій та громадянства.

Для успішного переведення такої всеграмадської тризни Діловий комітет запросив представників усіх громадських установ і організацій в Чикаго на спільну нараду. Така нарада відбулася в середу, 18-го червня, в приміщеннях під катедрою св. Миколая.

Присутніх на нарадах делегатів привітав голова Ділового комітету д-р Роман Смик. Він попросив о. Андрія Шагалу розпочати наради молитвою, а опісля усім приявним пояснив наміри та завдання цього зібрання, а також зложив короткий звіт з проробленої досі праці.

У висліді спільних нарад дотепрішній Діловий комітет змінив назву на Громадський Комітет Фонду для Завершення Розбудови Українського Риму. Головою нового комітету одноголосно вибрано д-ра Р. Смика, відомого патріярхального діяча і мецената. Для ведення дальшої праці затверджено дотеперішню Президію в складі: Галина Щербанюк — заступник голови, Микола Косарчин — секретар, Іванна Гарасовська — скарбник, Теодор Мельник — член.

До помочі Президії намічено ділові референтури, а саме: господарська — Г. Щербанюк, Орися Городиловська, Орися Гарасовська, Марія Наваринська, Галина Гординська; преса і інформація — Роман Кобилецький, Стефан Скробач; фінансова референтура — Іванна Гарасовська, Ігор Гуменюк; розпродажа квитків — Марійка Вебб, Ліда Кассараба, Теодор Мельник; декорація залі — Соломія Кавка; програмова референтура — Орися Яримович, Р. Смик.

Головним промовцем на тризні буде Архимандрит Отців Студитів Любомир Гузар з Риму. Після короткої мистецької частини відбудеться поминальна тризна.

Члени комітету надіються, що українське громадянство в діяспорі розуміє важливість тієї престижевої справи, якою є втримання українських установ в Римі на належному і репрезентативному поземі. Тому участь громадянства у поминальній тризні повинна бути загальна і численна.

Квитки на тризну в ціні 50 дол. від особи вже є в розпродажі в парафіяльних канцеляріях і у членів Комітету.

Рівночасно комітет просить українські товариства і установи, а також поодиноких громадян, складати пожертви на вище названу ціль: на докінчення мозаїки в соборі св. Софії в Римі та на розбудову приміщень Українського Католицького Університету.

Імена жертводавців, як також учасників тризни, будуть відчитувані в окремих програмах і з тої причини розпродаж квитків на тризну і складання окремих пожертв повинні бути закінчені до 31-го серпня.

В АМЕРИЦІ

РЕЧНИК БІЛОГО ДОМУ повідомив, що президент Роналд Реґен плянує номінувати Майкла Муссу на члена Ради економічних дорадників. Мусса прийшов би на цей пост який залишив Вілльям Пул. М. Мусса від 1980 року вчить міжнародні відносини в Чикагському університеті. Він закінчив Лондонську школу економіки, Рочестерський університет і був членом Міжнародного валютного фонду.

25 ОСІБ, В ТОМУ науковці, композитори, автори і активісти отримали грошові нагороди з Фундації МакАртра, для продовження своїх зацікавлень. Нагороди були роздані в сумах від 164,000 дол. до 300,000 дол. Найстаршим серед вшанованих є 71-літній нюйоркський композитор Джордж Перл, а наймолодшим — 31-літній студент медицини Дейвид Конрад Пейдж. Кожний отримає таку суму грошей, яка покриватиме кошт його праці на протязі п'ятьох років.

ГОЛОВНИЙ АДМІНІСТРАТОР НАСА Джеймс Флечер заявив президентові Роналдові Реґенові, що агенція не випускатиме жадного міжпростірного корабля в орбіту аж до літа 1988 року. НАСА потребує більше часу перебудувати ракети і виелімінувати недотягнення. Колишній державний секретар Вілліям Роджерс і його комісія, яка працює над уліпшенням міжпростірних кораблів, подали агенції дев'ять рекомендацій щодо переоблення програми міжпростірних кораблів.

ПІВДЕННОСХІДНІ СТЕЙТИ ЗСА навістила хвиля спеки, яка досі була вже причиною смерти шістьох осіб. В Коломбії, Північна Каролайна температура досягнула 102 ступені в понеділок, 14-го липня ц.р., і це був восьмий день з температурою ста ступенів. При тому в тих південносхідних стейтах панує вже довший час посуха і ті два чинники є причиною великих втрат у сільському господарстві.

У ВАШІНГТОНІ ВІДБУЛИСЯ великі похорони адмірала Гаймена Ріковера, в яких взяли участь представники військового і політичного світу. Зокрема почесним гостем екуменічних відправ був колишній президент ЗСА Джіммі Картер з дружиною. Дж. Картер на прохання вдови по адміралові прочитав „Сонат про його сліпоту" пера Джана Мілтона.

У СВІТІ

В ПАРИЖІ РОЗПОЧАЛАСЬ політична баталія між президентом Франції Міттераном і консервативним кабінетом прем'єр-міністра Жака Шірака. Уряд, як відомо, плянує продати приватникам 65 корпорацій і підприємств, власником яких є тепер держава. Міттеран заявив, що він не підпише цієї трансакції і поставить вето на ухвалу уряду. Ця заява, кажуть політичні спостерігачі, може викликати нову політичну кризу у Франції.

ЄДИНИЙ В'ЯЗЕНЬ з нюрнберзького процесу, один із заступників Адольфа Гітлера, 92-річний і хворий Рудольф Гесс повернувся назад до тюрми в Шпандав після одноденного перебування в шпиталі. Усі чотири команданти Берліна, який, як відомо, ще й досі поділяється на американську, британську, совєтську і французьку зони, дали свою згоду на повернення Гесса до тюрми, хоч деякі західньонімецькі чинники і родина просили звільнити його з огляду на здоров'я і дати під опіку місцевої поліції і родини. Гесс був засуджений в 1946 році на доживотну тюрму.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ перестеріг уряд Пакистану, щоб він перестав вести експерименти з атомовою бомбою, яка становила б загрозу для Індії, Афганістану, Ірану і сусідніх країн. Така заява совєтського уряду викликала гостру реакцію у Вашінгтоні не через її зміст, але через її наказовий і застрашуючу форму. „Ми знаємо, що Москва любить вмішуватись до внутрішніх справ інших країн, але у такій ультимативній формі ніхто не звертається до будь-якого уряду", — заявили офіційні речники Адміністрації президента Роналда Реґена, які також не погоджуються з пакистанськими атомовими експериментами. Вашінґтонські чинники також не задоволені тим, що Москва втримує в Афганістані біля 130,000 своїх вояків, але систематично протестує проти незначної допомоги повстанцям з боку Пакистану.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ, а зглядно сам Джордж Шулц і його найближчі співробітники, незадоволені заявами сенатора Джессі Гелмса, голови Сільськогосподарської комісії в Сенаті, який недавно відвідував Чіле і критично висловився про дезинформаційні статті про ту країну в американських газетах і діяльність амбасадора ЗСА до Чіле Гаррі Г. Барнса, завданням якого нібито є переконати тамошнього президента Авґуста Піночета, щоб він уступив зі свого посту і проголосив вільні парляментарні вибори. Офіційні особи Державного департаменту заявили, що Барнс має повну підтримку Дж. Шулца, а також президента Роналда Реґена, хоч жадна особа з Білого Дому не займала в тій справі становища. Дивна поведінка амбасадора Г. Барнса і його підтримка лівих елементів в Чіле „подивугідні" і вимагає встрявання Білого Дому, Дж. Гелмс запротестував проти участи Барнса в похоронах прокомуністичного активіста Родріго Рохаса в Сантіяго.

ПОЛІЦІЯ В ІНДІЙСЬКОМУ МІСТІ Агмедабад мусіла відкрити вогонь по товпі молодих демонстрантів, які після зудару племен гіндусів з мусулманами, які тривають вже шість днів, почали підпалювати підприємства, автомобілі, приватні хати, нищити все, що можна було знищити. Понад 150 осіб були поранені у висліді зудару демонстрантів з поліцією і 700 арештованих за хуліганські вчинки. Посадник проголосив виняткoвий стан у місті і заборонив велике збирання, але, не звважаючи на заходи посадника і поліції, за шість днів в місті загинуло декілька осіб, декілька були замордовані ударом ножа в груди, або облиті бензиною і підпалені.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Популярність Роналда Реґена

Популярність президента Реґена в американському народі така велика і постійна, що „Тайм" з дати 7-го липня ц. р. назвав її феноменом. Ціле те число цього поважного американського тижневого ілюстрованого журналу присвячене розглядові причин й тайни тієї популярности Реґена. А причин багато, хоч найважливіша з них невхопна і не підлягає жодній конкретній дефініції: це тайна кожної непересічної індивідуальности, яка здобуває собі симпатію, пошану, авторитет і послух завдяки чарові своєї індивідуальности. Роналд Реґен вже не молодий, має 75 років і по його ніби молодечому вигляді та бадьорих рухах не пізнати, що він теж уже зазнав різних „приємностей", що їх приносить із собою старість. І так, він має в обох вухах апаратики, які нівелюють приглухуватість, він зміняє сильні наочні „лензи", які заступають окуляри, що ними все одно також користується при праці у своєму кабінеті, і він стоїть постійно під строгою контролею лікаря та їсть і п'є тільки те, що йому дозволяє лікар. Але його обличчя рідко втрачає привітну усмішку і погідний вираз, він рідко нахмурений і бережеться, щоб не показувати назверх своєї журби і свого гніву.

Найбільше дивує популярність Реґена, консервативного республіканця, тому, що в Америці завжди було і тепер є куди більше зареєстрованих демократів, як республіканців. Його популярність така велика, що їй не шкодять атаки ліво-демократичних демократів і факт, що ціла Палата Репрезентів має поважну демократичну більшість, а її лідер Томас О'Нілл є завзятим і послідовним критиком Реґена, і свою неприхильність проявив недавно неґарно у відмові Президентові, щоби той виступив у Палаті Репрезентантів з промовою у користь партизанам в Нікараґуа, щоби признати їм 100 мільйонів долярів допомоги. В жовтні минулого року Палата Репрезентів відкинула той внесок великою більшістю голосів, проте у тижні, що попереджував величаве святкування 210-тиріччя Незалежности разом із 100-річчям Статуї Свободи, та сама Палата Репрезентантів схвалила Реґенові бажану суму признанням 70 міль. дол. „на військові цілі". Реґен має просто систему відкликатися до народу, коли неприхильна йому Палата Репрезентантів чи навіть цілий Конґрес із Сенатом, де республіканці мають невеличку більшість, йдуть впоперек його бажанням. І демократично члени Конґресу бояться цієї тактики Реґена, бо він переконує публічну опінію, а вони знають, що в найближчих виборах можуть через свою опозицію супроти Реґена програти вибори.

Роналд Реґен має величезну популярність тому, що він — оптиміст. Він прославляє Америку, що вона „стоїть високо і йде вперед". І цей безпосередній відклик до патріотизму — зворушує американців і подобається їм. Він завжди говорить про велич Америки і її світлу майбутність та відкликається до діл тих героїв, які вчинили Америку вільною. Своїм авторитетом і своїми успіхами він звернув Америку від шляху, по якому йдучи, вона підупадала б економічно через інфляцію, морально через невдачі таких попередників, як демократи — Джансон, що програв В'єтнамську війну, чи Картер, що його упокорив Іран, тримаючи безкарно 20 місяців американських „закладників", ввесь персонал американської амбасади в Теграні. Американці побачили, яка величезна різниця між Джіммі Картером і Роналдом Реґеном і горді на свого теперішнього Президента.

Очевидно, що зовнішній світ пильно стежить за ситуацією в Америці. Чужинецький світ мусить рахуватися з Президентом, який має за собою ввесь нарід і який не має поважної внутрішньої опозиції, бо Реґен ту опозицію паралізує своїм авторитетом, своїми виступами і зручною тактичною грою . Тому немає найменшого сумніву, що коли тепер кремлівський диктатор Міхаїл Ґорбачов виступив з такими військовими пропозиціями, які у принципі знайшли послух і признання від Реґена то це сталося завдяки твердій позиції Реґена, який сприяє протикомуністичному рухові, як ось в Нікараґуа. Реґен не є демагогом, він відкидає дешеву „реторику", його виступи на пресових конференціях і періодичні короткі промови по радіо — ділові, змістовні, з переконливою арґументацією. Крім того, американці знають, що їх Президента ненавидять міжнародні терористи — і цим він теж близький їм. Треба завидувати американцям, що мають такого лідера, але — як американські громадяни — мусимо радіти, що 40-им Президентом ЗСА став Роналд Реґен, з його особливими прикметами — людини і лідера.

Михайло Кучер

ЯК ДОВГО ПРОІСНУЄ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ?

II.

Землю в Африці також нема кому обробляти. І незабаром великі міста не будуть мати харчів. Сільського населення у цілому світі все менше, а кількість міського катастрофально побільшується.

При кінці 70-их років виявилося, що уряд СССР не має сміливости запровадити реформи. Припинити процес розпаду економіки (перший етап політичного занепаду) при відсутности реальних реформ неможливо. Дисиденти, серед яких майже нема економістів, клопочуться забезпеченням свободи думки. Для реформ потрібні високопрофесійні політики і соціологи Совєтські вчені свої погляди і прогнози можуть висловити тільки на секретних доповідях. Параліч промисловости і сільського господарства може привести до того, що економічні реформи взагалі будуть неможливі. Тоді замість реформ треба буде кардинально змінити існуючий стан. Може також статися, що „тверезо думаюча" інтеліґенція і народи Совєтського Союзу, втомлені хаосом, недостачею всього необхідного на щодень погодяться на режим абсолютної, всепроникаючої влади, але не теперішньої партійної.

За історичних катаклізмів ліберальне трактування смертельно хворого державного організму може стати недіючим. Інстинкти можуть перемогти розум. Якщо проблеми не можна лікувати, себто вирішити раціонально, їх просто треба ліквідувати.

Якщо влада признає існуючу реальність, себто її ідейний і моральний параліч, то як створити нову реальність та адекватну масову психологію. Викликати це можливо тільки шляхом загального морального шоку. Хто тоді зреалізує нову реальність і перебудову психології? На сцену може прийти армія з основними функціями управління країною. Це має ряд переваг. До влади приходить реальна сила, яка спирається тільки на себе. Лиш військовий переворот переконає людей, що минула доба скінчилася і повороту до минулого нема. Військова влада також спочатку застосує репресії щодо побутових злочинців, хабарників і також політичних противників, прихильників минулої доби. У такому випадку широких репресій не передбачається. При тому можна покористуватись польським досвідом. Коли партія побачила, що влада виковзнулась із її рук, вона проголосила воєнний стан. Одначе військова влада після досить короткого часу відступить. Вона не могла залишитись довгий час на чолі країни з двох причин. Сільське господарство Польщі не цілком сколективізоване і тому здібне до опору. Другим важливим чинником є Католицька Церква. Якщо партія цілком сколективізує польське селянство і з того боку не буде небезпеки для режиму, вона вдарить на Церкву. Наслідки того передбачити не можна.

Якщо до влади в СССР шляхом перевороту прийде армія, її становище буде краще, як було польської армії. Ані сколективізоване селянство, ані покірна режимові офіційна Православна Церква спротиву не виявлять.

Є ще одно „рішення", якого покищо не відважуються зформувати голосно в СССР. Якщо зовсім не буде чого їсти, почнемо велику війну. Коли переможемо, у цілому світі стане погано і не буде куди втікати з СССР. Цинізм і фаталізм знищили нормальну суспільну реакцію у багатьох людей.

У колах, які правлять і формують ідеологію та культуру, є таке традиційне мислення: спасіння у всіх історичних колізіях — це дальше поширення і посилення централізованої влади. Так завжди було в Росії. Абсолютна влада йде в парі з моральною деґрадацією суспільства.

Після жовтневої революції ідея влади була опрацьована при допомозі „наукової теорії марксизму-ленінізму" і „єдиної наукової соціології — історичного матеріялізму". Перемога за Другої світової війни мала доказати правильність такої дії.

Совєтські дисиденти і думаюча частина совєтської інтеліґенції і хочуть зміни влади в СССР, і бояться її. Національне питання і досі невирішене. Ненависть до москалів серед совєтських азійських республік горить ясним полум'ям. Є вона і в Україні в дещо іншій формі. Тому при наглій зміні режиму можлива страшна громадянська війна з тільки одною метою назавжди покінчити з московським пануванням. В совєтських азійських республіках ненависть до москалів може обернутися у фізичне винищення на даній території.

Закінчення буде.

Анна Власенко-Бойцун

КАР'ЄРА ДЕЙВИДА А. СТОКМЕНА

David A. Stockman, "The Triumph of Politics. Why the Reagan Revolution Failed?" Harper & Row, Publishers, New York, Cambridge, Philadelphia, San Francisko, London, Mexiko City, Sao Paulo, Singapore, Sydney, 1986.

Історична й автобіографічна книжка Дейвида А. Стокмена складається з короткого прологу-звідомлення „Ановледжментс", 14-ти названих розділів поділених на дві частини, епілогу і фінансових фактів.

Перша частина має лише два розділи:) „Одіссея ідеології" та 2) „Початок нового порядку". Її можна назвати „Юність Дейвида". Тут автор показує дитячі роки на фармі, свої успіхи в гайскулі, студії в Гарвардському університеті, ідеологічні шукання студентів 1960 років, що нагадують такі ж шукання української молоді 1920 років.

Друга частина найдовша. Вона складається з восьми розділів, яких назви подаємо в дослівному українському перекладі: 3) „Блискавична війна", 4) „Напрямні Реґенової революції", 5) , починається контра-революція", 6) „Одна година історії", 7) „Нові лекції: політика здобування", 8) „Поразка Реґенової коаліції", 9) „Нові лекції: політидавання", 10) „Ранок опісля: остання лекція".

Третя частина знову має лише два розділи: 11) „Дні перед Атлантиком" і 12) „Президент і коник". Книжка закінчується спілогом, заголовок якого тотожний з назвою книжки: „Тріюмф політики", а на самому кінці поданий додаток: „Фінансові звідомлення".

„Тріюмф політики" — це огляд внутрішніх маніпуляцій, які часто не дозволяють Урядові переводити в життя його намічені перед виборами пляни та сповнити обіцянки дані народові під час виборчої кампанії. Тому кожному президентові важко додержати слова, бо часто навіть його партія не голосує за обіцяними реформами. Саме така доля зустріла пропозиції президента Реґена в справі оздоровлення дефіцитового бюджету, тобто обмеження внутрішніх допомогових і харитативних програм, загальновідомих під назвою „ґет велл" у користь оборонних і мілітарних проєктів з рівночасним збалянсованням бюджету. Це була програма, яку популярно називали „Реґеновою революцією".

Для детального опрацювання цього пляну створено Бюджетове бюро, головним архітектором і директором якого став Дейвид А. Стокмен, покликаний президентом Реґеном на те становище в 1981 році.

У цьому бюрі відбувалися численні засідання та особисті зустрічі з лідерами різних угрупувань — „лаббі" — автора цієї книжки зі штабом Білого Дому, конгресменами та й самим президентом Реґеном, але розбіжності були такі різкі, що виготовленої програми не всилі було затвердити, хоч усі лідери погоджувалися в тому, що майбутній бюджет мусить бути зрівноважений. Тому революційний плян бюджету, виготовлений Стокменом, хоч виглядав спринятливо в цілості, виявився в деталях неможливий для осягнення його схвалення, бо обмежував видатних тих лідерів, що мають великі впливи в парляменті. Отже архітект того несприятливого проєкту мусів відійти.

Дейвид А. Стокмен — це молода людина, народжений в 1946 році фармерський син, предки якого прибули в 1970 роках з Німеччини та поселилися в Статдейлі. На цій фармі проживало чотири покоління Бартців, родина його матері, запопадливі, працьовиті фармери, а батько Ален Стокмен став господарем в 1950 році, коли переїхав з Віскансену до Мишиґену.

Великий вплив на формування юного Дейвида мав його дідо Вілліям Н. Бартц, що довгі роки був „кавнті трежерер", він виховував свого найстаршого внука в послуху на християнських засадах. Змалку Дейвид допомагав своєму батькові в господарстві, а його кожночасною відповіддю на накази діда й батька було „єс сир", від чого і зачинаються спогади. Ходив молоденький Дейвид до гайскулу у Леншорі, який закінчив з відзначенням. Саме в цій школі здобув першу нагороду в контесті, тобто безплатну екскурсію до Вашінґтону, де учні оглядали столицю, Білий Дім, Пентаґон тощо. Вже тоді зродилось у нього бажання бути політиком і жити в столиці.

Ступень бакалавра з американської історії здобув він в Мишиґенському університеті. Там познайомився він з Д.П. Мойнігеном, який звернув увагу на спосібності молодого студента, а переїхавши до Вашінґтону, запропонував Стокменові працю інструктора для своїх дітей. У Вашінґтоні сенатор Й.Б. Андерсон, який також знав Стокмена з Гарварду, дав йому працю в своєму штабі, де Дейвид Стокмен почав свою політичну кар'єру в 1970 році. Він скоро відданою і доброю працею авансував на відповідальні становища. Вкінці на нього, як дуже спосібного адміністратора, звернув увагу в 1981 році президент Реґен і покликав його на директора Бюджетового бюра. Саме книжка Стокмена подає докладний звіт його праці на тому становищі, яке він називає „однією годиною історії".

Книжка Стокмена надзвичайно цікава, особливо для економістів і політиків, а пересічний читач ознайомиться з крутими дорогами і стежками американської

(Закінчення на стор. 4)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО КНИЖКИ І СЛОВНИКИ

Дуже я втішилася, коли побачила статтю (як видно редакційну) про читання книжок у „Свободі" з 3-го липня ц.р.

У статті чимало різних вартісних порад, як заохочувати дітей до читання, не буду їх повторювати. Але, на мою думку, є ще теж добра порада — приклад **батьків, бож то чи не найповніше заохочення.** Коли дитина змалечку бачить батька й маму з книжкою, то й без примусу сама потягнеться до читання. Але, на жаль, наскільки я спостерігач, чимало батьків молодшої ґенерації самі не дуже охочі до книжки.

Пару тижнів тому я дивилася на одногодинну телевізійну програму, яка мене (як упертого книголюба) зацікавила.

Програма була під назвою „Припиніть усе і читайте з дітьми книжки!" Показували чимало прикладів: **ось дитина 2-3 роки сама не** вміє ще читати, сидить на колінах у мами чи у батька і їй голосно читають книжечку, так само, коли дитина підросте, сама трохи вміє читати, все таки показували, що вона сидить на колінах, читає голосно, а мама чи батько слухають. Чомусь у цій програмі підкреслювалось, щоб батьки дитину частіше брали до себе на коліна.

А тепер про інше. Може вам уже й писали, що в тому ж числі за 3-те липня у дуже цікаву й вартісну статтю, під заголовком „Унікальне листування з киянином", „уплутався" друкарський „чортик". Там майже в кінці першої колонки замість „Український правописний словник", видруковано Український православний словник. Дуже прикрий „чортик"...

Лариса Дончук,
Філядельфія, Па.

А ЗГАДКА ТАКИ Є

Не відмовте помістити у вашому часописі цього мого короткого листа. „Свобода" (субота, 24-го травня ц.р.) видрукувала статтю Михайла Івасівки „З появою книжки. Нескорені Березільці". В ній автор зазначає, **що в моїй книзі „не**має згадки про працю маестра Й. Гірняка й О. Добровольської у Львівському Театрі в роках 1942-44".

Це не відповідає правді. Праця Й. Гірняка й О. Добровольської **у Львові (рр.** 1942-44) окреслена на сторінках (83-91), а додатково ролі Й. Гірняка у Львівському Оперному Театрі подані на ст. 173, а О. Добровольської на ст. 185. Інші факти до їх діяльности в цьому періоді є на ст. 168, 176 та 180.

Валеріян Ревуцький
Ванкувер, Б.К.

СТИПЕНДІЯ — ВЕЛИКА ЧЕСТЬ

(Копія листа до головного касира УНС Уляни Дячук)

Дорога Пані Дячук!

Для мене це була дуже приємна несподіванка, коли я прочитала у „Свободі" (ч. 115 з 19-го червня 1986 року) що Стипендійна комісія УН Союзу призначила мені стипендію ім. покійного Богдана Зорича в сумі 1,000 дол.

Це число „Свободи" мусило бути особливо популярне, бо до нас дзвонили люди, навіть з Америки, щоб нас спитатися чи ми читали цю інформацію про стипендію.

Богдан Зорич був людиною не з моєї ери. Одначе його піонерська діяльність на полі поширення ідей про УНС і неймовірно успішне придбання щораз нових членів зробили його майже легендарною постаттю, яку навіть моє покоління подивляє і пам'ятає.

Одержання стипендії його імени для мене велика честь. За це Українському Народному Союзу я буду завжди вдячна!

Остаюсь з великою пошаною до Вас

Уляна Плявущак,
Торонто, Онт.

ГРАМАТИЧНА НЕПРАВИЛЬНІСТЬ У НАГОЛОВКУ

В наголовку дидактичнометодичної й психологічнопедагогічної поради Парасkевії Орлянської („Свобода" з 8-го липня ц.р.) трапилася в наголовку граматична неправильність проти законів української мови. Наголовок звучить: „Коли розпочинати читання в голос до дитини?", а повинен звучати: „Коли розпочинати читання вголос дитині?", або: „Коли розпочинати читати вголос дитині?"

Авторка поради, мабуть, допустилася „кальки" з англійської мови, перекладаючи дослівно „When to start **reading aloud to the child?"**

Володимир Барагура,
Вудгейвен, Н. Й.

Василь Ленцик

ГАДЯЦЬКИЙ ДОГОВІР І ЙОГО АКТУАЛЬНІСТЬ

I.

На тему Гадяцького договору з 1658 року мав я нагоду говорити в 1958 році в Польському Науковому Інституті як представник НТШ, а зі сторони польських науковців говорив відомий історик проф. Оскар Галецький, дійсний член НТШ. Нагодою була, як видно із дат, 300-ліття Гадяцького договору, чи Угоди. Тому, що думки, які я висловив тоді, набирають чимраз більше актуальности в наших вже роках, я постараюся бодай коротко з'ясувати висловлені тоді погляди та сконфронтувати їх із сьогоднішніми думками на цю тему. За тих тридцять літ дещо змінилося в поглядах поляків, як і українців на справу сусідських відносин між поляками й українцями.

Тоді я говорив до переважно польської публіки, хоч були теж й українські слухачі, сьогодні говорю до українських читачів. Серед польських тоді слухачів були не тільки польські вчені, зорганізовані в Польському Науковому Інституті, але також визначні діячі поверсальської Польщі, колишні міністри, генерали тощо. Із їхніх висловів, так мені виглядало, — вони погоджувались із моїми поглядами, як також мій співбесідник проф. Галецький почав з того, що він цілковито згоджується з моїми поглядами-висновками.

Але ідім до теми і до того, що я тоді сказав нашим сусідам на тему Гадяцького договору.

Угода Гадяцька це була без сумніву важна подія в житті народу українського і польського. Історія відносин обох народів в історичній перспективі не була позначена особливою приязню. Все таки не бракувало державно думаючих мужів по одній і другій стороні, які помимо, тяжких не раз розчарувань, уважали за конечне в інтересі обидвох народів підніматись часом дуже не популярних кроків серед народних мас, щоб допровадити до співпраці від віків сусідуючих народів особливо ж в обличчі небезпеки зі Сходу, якої уосібленням стали росіяни.

Гадяцький договір, як відомо, прийшов десять років після тієї бурі, яка ґураґаном перекотилась через українські землі, звіщаючи нову добу в житті українського народу та несучи надії на вільне життя. Українська і польська історична наука дають різну інтерпретацію історичній події — виступові Богдана Хмельницького. Польські історики в більшості уважають виступ Хмельницького бунтом проти леґальної влади. Знову українські історики рік 1648-ий уважають за початок відродження й незалежности українського народу. Це правда, що перший виступ Хмельницького мав особистий характер, однак гетьман Богдан став речником українського народу, який віддавна змагався за свої права на своїй землі.

Хмельницький розумів психіку народу і тому склав ясну заяву:

„Дотепер я бився за свою кривду і шкоду, а тепер буду воювати за нашу православну віру" ... При тому він зазначує, що хоче звільнити весь нарід по Люблин по Краків". (І. Крип'якевич: Історія України ст. 464-65). Ще за життя Хмельницького були старання, щоб замирити козаків з Польщею, йшло тільки про забезпечення прав українського народу.

Виговський висловив ясно до послів Польщі: „Де стала козацька шабля там має бути козацька влада".

Польща також хотіла замирення з козаками, хоча спочатку поляки думали здушити повстання Хмельницького як бунт за всяку ціну, але то не йшло так легко. Перші перемоги Хмельницького виявили його силу, а передовсім його стратеґічний геній, але при тому гетьман був реалістом і добрим політиком, особливо коли після Переяславської угоди він ясно бачив, куди прямують росіяни. Тому Хмельницький ще за життя був згідний переговорювати з поляками, а полякам йшло про те, щоби Хмельницького відтягнути від Ракочого, який при допомозі козаків зайшов був аж під Краків і Варшаву. У справу замирення з козаками вмішалась була також польська королева Марія Люїза, яка навіть писала листа до Хмельницької висилаючи листа через Слонєвського до Чигирина.

Офіційну дипломатичну місію одержав Станіслав Бєнєвський, каштелян Луцький, який був особисто знайомий з Виговським і Тетерею. Польський історик Кубаля думає, що місія Бєнєвського була тактичним потягненням супроти Москви, Порти і хана, однак Грушевський ставить справу ясно, що Польща опинилась у таких обставинах, що хотіла чимскорше замиритись з козаками. Для Хмельницького також, після Переяславського договору, було ясно, чого хоче Москва. Москва мала піти війною проти Польщі, але, зайнявши білоруські і литовські землі, росіяни почали переговори з поляками у Вильні в 1656 році, але козацької делеґації росіяни не допустили до тих переговорів. Тим Хмельницький був страшенно обурений, хоча назовні зберігав спокій. Однак старався знайти якийсь вихід, щоб звільнитись від кігтів Москви. Польща робила натиск на Хмельницького через хана. Також старалась Польща за посередництвом цісаря австрійського. Про це пише Петро Фрайгер фон Пархевич, історик аматор проф. Мирон Кордуба: „Проба австрійського посередництва між Хмельницьким і Польщею", і про це пише Кубаля: „Война Бранденбурзька".

Двір Хмельницького був у тому часі дипломатично дуже активний. В Чигрині бували посли від цісаря, зі Швеції, від Ракочого, від турків, Молдавії, волохів, від польської королеви і вкінці — від самого короля.

Хмельницький ставився до короля Яна Казимира прихильно так, що Бєнєвський виїхав з Чигирина в оптимістичному настрої. Хмельницький жадав у переговорах з Польщею, щоб Польща зреклася прав до так званого князівства Руського, включно до Володимира, Львова, Ярослава і Перемишля. (Холмський ст. 209).

Ситуація для козаків не була корисною і тому не було виглядів, щоб при зрадливій політиці Москви він міг війною здобути всі західні українські землі. Тому він мусів піти на компроміс. Західні землі мали бути козацькими, але формально їх не відлучали від Польщі. Така форма стала властивим підґрунтям для Гадяцького договору.

Хмельницький пише дуже чемностевого листа до короля і, дякуючи йому за ту чемність, що прислав Бєнєвського на переговори, пише, „щоб і Ваш королівський Маєстат не пішов у поневірку й наші свободи не пішли в упадок" (Лист Хмельницького датований 28-го квітня 1657 р. (Грушевський том IX/1362).

Продовження буде.

Українські пластуни таборують

„В ліси, поля, до вільних гір, На ясні зорі, тихі води!"

І знову українська пластова молодь закінчила черговий рік пластової праці по своїх станицях, і знову розпочала правдиве пластування на літніх таборах там, де шумить зелений бір, серед лісів, на полях, в горах, на озерах, ріках і потічках; на ясних зорях, тихих водах. Наша пластова молодь — це ж бо дочки й сини краси і природи, вони люблять сонце, рух, життя. Їй пора гартувати її юнацький дух на таборах серед матері-природи у пластових змаганнях, грах, прогулянках. По цілому світі, де лише перебувають українські пластуни, так, як їхні ровесники тут, у ЗСА, в цю пору виїжджають на пластові табори: в Німеччині, Англії, Канаді і навіть у Польщі українська молодь їде на свої табори в рідні Карпати.

На жаль не мають змоги пластувати по національності брати і сестри наші на нашій не своїй землі, в дорогій Україні. Там не лише Пласт заборонений як такий, а щобільше — багато із наших юнаків і юначок в цю пору умирають від радіяції Чорнобиля, а хто знає, скільки їх вже у свіжовисипаних могилах? Червона Москва старалася затроювати їхні душі, а тепер затроїла їхні тіла, їх харчі, воду, повітря, святу українську землю.

Наша українська пластова молодь буде, в певному сенсі, таборувати за тих, що на Україні таборувати не можуть. Їй прийдеться подвійно працювати, щоб в ланцюзі великого українського народу зайняти місце тих, яких з наших лав вибрано окупантом України; знайти головно місце своїх ровесників. Тому українська пластова молодь мусить на цьогорічних таборах таборувати в дусі вірности своїй пластовій присязі — бути вірними Богові й Україні! Поневолена, а тепер ще й отруєна Україна чорнобильською радіяцією є повсякденним центром уваги наших пластунів на таборах, а 1000-ліття хрищення України виповнить чималу частину програм їхніх таборових зайнять.

Табори для пластунів — це Україна в мініятюрах. Там пластуни доповнюють свою українськість — українську мову, українські звичаї, набираються української товариської оглади, української культури, зокрема беручи участь в гутірках на різні теми, співаючи незрівнянні українські пісні, слухаючи і вивчаючи українські леґенди, оповідання, приготовляючись до завдання різних пластових вмілостей. Тут пластуни будуть молитися до Бога своєю українською матірньою мовою, будуть брати участь в українських Богослуженнях.

З пластових таборів пластуни вертаються в гущі своїх українських громад і родин „новим людом", готовим"...станути в ряд, стяг пластовий (а зокрема національний український) підійняти, славу Україні придбать!", — як це співається в пластовому гимні.

Українське суспільство повинне тішитися і повинне пишатися своєю пластовою молоддю зокрема тому, що вона майже масово голоситься до булав таборів у віці від 16-ти до 22-ох років, стає таборовими виховниками з любови до Пласту, з ідейности, з доброї вихови, з почуття відповідальности.

Знаменним фактом є, що цього року до проводу пластових таборів зголосилося більше як 30 кандидатів на комендантів, а понад 300 осіб — до таборових проводів, подавляюча більшість їх із рядів старшого пластунства.

І так на „Бобрівці" в Норт Коллебрук, Коннектікат, комендантом новацьких таборів є ст. пл. Зенон Ушак; бунчужною — ст. пл. Марта Стефанюк; табору юначок — ст. пл. Рута Кисілевська; бунчужною — ст. пл. Уляна Голубець; комендантом табору юнаків є ст. пл. Всеволод Петрів; бунчужним — пл. сен. Ярослав Станчак.

„Новий Сокіл" в Баффало, Н. Й, — один із найпопулярніших пластових таборів на терені ЗСА. Комендантом табору юнаків у цьому році є ст. пл. Юрій Єлів, а бунчужним — ст. пл. Ярослав Ґалагута; табір юначок провадить пл. сен. Ніна Самокіш, голова виховного сектора і друга заступниця голови Крайової Пластової Старшини в ЗСА: табір новаків стоїть під дбайливим керівництвом пл.сен. Ярослава Пришляка, бунчужним тут є пластовий розвідувач Мирон Депутат; коменданткою табору новачок є ст. пл. Ія Дац.

„Вовча Тропа" в Іст Четгем, Н.Й., є головною пластовою оселею в ЗСА, що притягає найбільше число пластової молоді. Тут комендантом табору новаків є ст.пл. Андрій Ганкевич, а його бунчужним — ст. пл. Євген Сторожинський: комендантою табору новачок є ст. пл. Люся Гриців; бунчужною - ст.пл. Христя Санторе. В юнацькому таборі комендантом є ст. пл. Тарас Яримович, а бунчужним - ст. пл. Богдан Кульчицький. Комендантою табору юначок є пл. сен. Ніля Павлюк, її заступницею — пл. сен. Зеня Брожина, а ст. пл. Роксоляна Телепко є бунчужною.

„Писаний Камінь" біля Клівленду, Огайо, — це ще один із найпопулярніших таборів серед пластової молоді. Відповідальним тут за всі табори є ст. пл. Богдан Небеш; комендантою табору новачок — пл. сен. Орися Цибик; бунчужною — ст. пл. Адріяна Небеш; комендантом табору новаків — ст. пл. Марко Раковський; бунчужним — ст. пл. Роман Ратич. Тобором юнаків провадить ст. пл. Марко Якубович; бунчужним є ст. пл. Лев Голубець. Комендантою табору юначок є ст. пл. Мар'янна Дяченко, бунчужною ст. пл. Тереса Куріца.

Пластовий табір в Лос Анджелес, організований Пластовою Станицею, має комендантою ст. пл. Руту Кисілевську, а бунчужним — ст. пл. Марка Раковського.

Водний табір, що його організатором є 25-ий Курінь УСП „Чорноморці", для вивчення молоді в ділянці морського пластування і водних спортів, відбудеться в днях від 26-го липня до 2-го серпня ц.р., в Адірондакс парку на Кренберрі Лейк, Н.Й. Його комендантом буде ст. пл. Володимир Темницький, заступником — ст. пл. Ігор Терлецький, а бунчужною — ст. пл. Рута Кисілевська.

На традиційному, а заразом заслуженому спортововишкільному таборі загону „Червона Калина", що відбувається завжди на „Вовчій Тропі", комендантом буде в часі від 26-го липня до 9-го серпня 1986 року пл. сен. Нестор Голинський.

Мандрівний табір під гаслом „Природа — пригода", організований 27-им Куренем УСП „Хмельниченки", відбудеться в Адірондакс в часі від 26-го липня до 3-го серпня цього року з прицілом на практичне пластування. Комендантом буде ст. пл. Олександер Хухра, а бунчужним — ст. пл. Михайло Грицик.

Водно-мандрівний табір, організований плем'ям „Лісових Чортів" під назвою „Тато — син — донька", відбудеться в днях від 2-го до 9-го серпня 1986 року на озері Кренберрі в горах Адірондакс, Н. Й. Метою табору є уможливити пластунам-батькам провести один тиждень пластової мандрівки зі своїми дітьми, як і з дітьми своїх друзів. Комендантом табору є пл. сен. Роман Алиськивич, бунчужним — пл. сен. Юрій Савицький.

Поповненням і розвитком виховних кадрів пластових провідників займаються вишкільні крайові і міжкрайові табори-вишколи. Ці табори є стрижнем Пласту і його гордістю. Найвищою точкою амбіції кожного пластуна і пластунки є бути абсольвентом одного з цих таборів-вишколів.

Міжкрайові вишколи інструкторів таборових проводів для юнацьких таборів, що проходять вже від ряду років в Гантерських горах у стейті Ню Йорк, відбулися цього року в часі від 22-го червня до 4-го липня. Комендантою „Школи Булавних" була пл. сен. Дора Горбачевська, а комендантом „Лісової Школи" — пл. сен. Юрій Саєвич. На обидвох вишколах було по 12 учасників.

Діловод новацького вишколу в КПС ст. пл. Аскольд Винників, разом із своїми співробітниками, зорганізував в часі від 28-го червня до 4-го липня ц.р. дошколювання для новацьких виховників, а в часі від 9-го до 23-го серпня він переведе вишкіл для новацьких впорядників. Обидва табори відбуваються на Пластовій Оселі „Вовча Тропа".

Також в оселі „Бобрівка" відбувся дошкіл новацьких виховників в часі від 29-го червня до 4-го липня, ц.р. що його провадив пл. сен. Теодозій Самотулка.

Крайовий вишкільний табір до третьої юнацької проби відбувається на Пластовій Оселі „Вовча Тропа" з часі між 5-им а 20-им липня ц.р., його комендантом є пл. сен. Петро Содоль, а бунчужним — ст. пл. Євген Дувалко. Табір дав нагоду старшому юнацтву пройти два тижні інтенсивної програми практичного пластування.

Крім вищевичислених таборів зголосили також табори, але їх не оформили відповідно, такі пластові одиниці: 23-ій курінь УПС „Хмельниченки" влаштує свій третій родинний табір п.н. „Родинна ватра" в часі від 9-го до 16-го серпня 1986 року в стейтовому парку у Вірджинії, курінь УПС „Чота Крилатих" — курінний табір під кличем „Історія українського війська XX сторіччя" в часі від 23-го до 30-го серпня ц.р.; курінь УСП „Побратими" — водно-мандрівний табір у стейтовому парку Онтеріо, Канада, як також окружні табори для новацтва на оселях „Беркут" біля Чикаго і „Зелений Яр" біля Дітройту.

Пл. сен. Іван Гвозда
Голова Крайової Таборової Комісії КПС

УЛПЗ мала піврічні збори

У дні 10-го травня ц. р. Українська Ліґа проти знеславлювання (УЛПЗ) відбула піврічні збори і перевибір Управи.

Збори відкрила голова УЛПЗ Галина Козак, а предсідник зборів д-р Ігор Мірчук перевів збори, починаючи однохвилинною мовчанкою у пам'ять жертв нуклеарної трагедії у Чорнобилі. Після цього Г. Козак відчитала звіт з діяльності УЛПЗ за останні два роки.

У звітовому часі УЛПЗ працювала для трьох головних цілей: бути організацією дії і зв'язку для оборони тих українських громадян, які були і є переслідувані Бюром спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) Департаменту справедливості ЗСА, без забезпечення їм належної правної оборони; стояти на сторожі і реаґувати проти знеславлювання українців й українського імени; слідкувати за американськими засобами масової інформації і доводити до публічного відома і кореґувати неправдиві інформації, що є часто поширювані цими засобами про українців, українську історію, культуру і спадщину.

У звітовому часі УЛПЗ вела таку діяльність: активно співпрацювала з братніми організаціями такими як: Американці за належне правне поступовання, КОЗ, Коаліція для конституційної справедливости і безпеки, Товариство Українських Правників та з іншими організаціями й особами на полі оборони судово переслідуваних українців: Федоренка, Дем'янюка, Ковальчука, Жука і Теодоровича.

Вплати до УЛПЗ за останні два роки дали 20,000 дол. і велика частина цих приходів була видана на правну оборону цих осіб.

УЛПЗ виготовила кільканадесят листів до засобів масової інформації, у яких справляла неправдиві інформації, що ці засоби масової інформації поширяли.

Ліґа старалася про підтримку у боротьбі з дезінформаційною конспірацією, що її веде СССР при помочі ОСІ проти українців, і одержувала таку підтримку від місцевих, стейтових і федеральних політичних представників. Ліґа обзнайомлювала неукраїнську публіку з українською історією і культурою виступами на професійних форумах та у зустрічах з представниками Уряду.

Ліґа інформувала наших громадян про необхідність активізму та про правдиву, непофальшовану дійсність.

Закінчуючи свій звіт, Г. Козак сказала, що хоча УЛПЗ зробила у звітовому часі велику роботу, є ще дуже багато роботи, яку треба виконати. Вона підкреслила, що праця УЛПЗ не повинна обмежуватися до членів УЛПЗ, бо ця праця є обов'язком кожного українця.

Опісля говорила С. Ковальчук. Вона говорила про переслідування її чоловіка, про важкі переживання у зв'язку з цим цілої їхньої родини і сказала, що оборона людських прав в Україні, яка є дуже важним пріоритетом української громади, є дуже послаблена, коли американські засоби масової інформації і совєтська дезінформація представляють українців у вільному світі у злому світлі.

Після цього слідували запити і відповіді і вибір Управи.

Слідуючі особи були вибрані або перевибрані до Управи УЛПЗ на два роки: президент — Галина Козак, віцепрезидент — Ніля Павлюк, рекордовий секретар — д-р Ігор Мірчук, пресовий секретар — Микола Мінюк, скарбник — Емілія Бортничак; д-р Роман Цибрівський — вільний член; Контрольна комісія: д-р Юрій Баран, Слава Галавай і Мелянія Сарахман.

Перевибраний президент Г. Козак подякувала членам УЛПЗ за їх невтомну працю і підкреслила вагу дальшої праці тієї організації.

Пам'яті д-ра М. Гуцуляка

У Ванкувері перекладено і розмножено в обмеженій кількості матеріяли до історії українців у Британській Колюмбії св. п. д-ра Михайла Гуцуляка, історика-географа, що залишив їх незакінченими для своєї останньої праці про „Українців у Британській Колюмбії" (1976).

Англомовний переклад виконали Д.Л.Луцич і Марта Олійник у 1984 році. Поправки й доповнення внесли Ф. Богдан і М. Татарнюк у 1984 році. Машинопис перекладу розмножено для наукового вжитку в 100 примірниках, самі ж матеріяли д-ра Гуцуляка передано до збереження в Публічному архіві Канади в Оттаві. Там же зберігаються й фотографії та ілюстрації д-ра Гуцуляка (94), які з-за браку фондів не були включені в машинопис перекладу.

В самому перекладі є декілька помилок, на які звернули увагу Ф. Богдан і М. Татарнюк в „осторожному листкові" на початку машинопису. Є й інші, наприклад „Джурин" замість „Джурина" (на стор. 107), „Департамент" зам. „Факультет" (стор. 376) і інші. Найбільший недолік цього перекладу — недостача показників — індексів осіб місцевостей, що у великій мірі утруднює користування цією працею.

Я. Р-ий

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 1-го липня 1986 р., в Банґор, Мейн, відійшов у Вічність

бл. п. маестро

Олександер Микитюк

народжений у 1906-му році, в Заліщиках, Зах. Україна.

Покійний покінчив право в університеті в Чернівцях і музику в Державній Консерваторії в Чернівцях, був дириґентом оркестри і хору при Товаристві „Кобзар" в Чернівцях, чернівецької симфонічної оркестри, опери і симфонічної оркестри в Києві, симфонічної оркестри в Джерзі Сити, об'єднаних церковних хорів в Ню Йорку, хору „Думка" в Ню Йорку і хору „Трембіта" в Нюарку, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись 4-го липня 1986 року в Ороно, Мейн.

В глибокому смутку

Хор „Трембіта" в Нюарку і приятелі

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО „ЗАПОРОЖЕ"

з жалем повідомляє членів та громадянство, що 1-го липня ц. р. в одному шпиталі стейту Мейн після 80 літ свого трудолюбивого життя, упокоївся

бл. п.

ОЛЕСЬ МИКИТЮК

Покійний, уродженець Буковини, член І ч. Батько Козацтва, після закінчення студій прав, поруч адвокатської практики, дириґував оркестрою та хором „Кобзаря" в Чернівцях, був учасником походу Буковинського куреня на Україну, дириґентом хору „Думка" та об'єднаних церковних хорів в Ню Йорку.

Похороном займеться Родина, якій висловлюємо щире співчуття.

Пером хай буде Тобі чужа земля, Олесю!

Старшина Коз. „Запороже"

Вісті Т-ва Українських Сеньйорів у Філядельфії

Управа Т-ва повідомляє, що з огляду на вакаційний сезон не буде ширших сходин членів 20-го серпня ц. р. Натомість у середу, 23-го липня, відбудеться пікнік сеньйорів на посілості УСО „Тризуб" у Горшемі. Просимо зголошувати свою участь у пікніку якнайскорше у Марії Касіян, УОК-Центр, тел:663-1166. Повідомляємо, що Управа заплянувала три прогульки у найблищому часі. І так: у серпні — Гантер Н. Й., на початку жовтня — Ню Йорк, відвідини Об'єднаних Націй та українських установ. Точна дата буде подана пізніше. 29-го жовтня — різдвянні закупи у Редінгу, Па.

Прогулька до Гантеру запланована на два дні, тобто 6-го та 7-го серпня. Ціна прогульки у цілості виноситиме 52 дол. від особи. Ціна включає: їзда автобусом, нічліг (дві особи в кімнаті) та харчування обід, снідання та полуденок). З огляду на справи адміністраційного порядку, просимо зголошувати свою участь негайно. Квитки на автобус у ціні 22 дол. треба купити у Марії Касіян. Згідно з бажанням наших прогульковців, місця в автобусі будуть номеровані і продавані при зголошенні на засаді: „Хто перший прийшов-матиме краще місце". 30 дол. за кімнату і харчі прогульковці вплатять при реєстрації у мотелю. Продажа квитків до Гантеру почалася вже 7-го липня.

Інформується, що участь у прогульках Т-ва можуть брати і не-сеньйори.

Ірина Ільницька

Висліди 9-го Конкурсу Молодечої Творчости в Австралії

У неділю, 22-го червня ц.р., в Ессендоні біля Мельборну, відбулося засідання жюрі 9-го Конкурсу Літературно—мистецького клюбу ім. Василя Симоненка в Мельборні. На конкурс надійшло 10 творів: шість з Сіднею та околиць, два з Мельборну і два з Канади. Розглянувши ці твори, жюрі у складі Боженни Коваленко, Зої Когут, Михайла Підріза, Анастасії та Невана Грушецьких під головуванням Дм. Нитченка ухвалило нагородити та відзначити такі твори: З молодшої групи віком від 12-ти до 17-ти років нагородити: 1. Студентку української середньої школи (гайскул) при Монаш-університеті Ксеню Савчак, 16 років, за оповідання „Дві мрії" (псевдо Максим Чернігів) — другою нагородою в 60 долярів. 2. Учениць 9-ої кляси Братської школи в Лідкомбі, біля Сіднею, Катю Коцюмбас, 14 років, за казку „Русалка" (псевдо Зірка), та Юлю Кузьмич, 14 років, за казку „Вундеркінд" (псевдо Фіялка) — третьою нагородою в 30 долярів, поділивши надвоє. 3. Учня 9-ої кляси тієї ж Братської школи Петра Вітвицького, 15 років, за казку „Дерево" та ученицю тієї ж школи Ольгу Варянку, 15 років, за казку „Пригоди ягоди" — відзначити з видачею по 15 долярів для заохочення. 4. Студентку Курсів українознавства при Свято-Миколаївській школі в Торонто (Канада) Ярославу Кісик, 16 років, яка надіслала уривки з фантастичної повісті „Шукачі сонця" (псевдо Буря) не оцінювати тому, що немає цілости, хоч авторка досить вправно володіє мовою і має певний досвід у літературній творчості.

Середня Група — віком від 18-ти до 21-го року. Нагороджено: 1. Гандзю Берегуляк, 19 років, з Страсфілду (НПВ — біля Сіднею) за есей „На камені" М. Коцюбинського (аналіза твору) — першою нагородою в 100 долярів. (Псевдо Берізка). 2. Надію Намурен, 19 років, з Канлей Бале, біля Сіднею (НПВ) за оповідання „Лист до Святого Миколая" (псевдо Надія) — третьою нагородою в 30 долярів. 3. Студента університету ім. Монаша біля Мельборну Петра Савчака, 19 років, за оповідання „Дуель" (псевдо Попко) відзначити з видачею 15 дол. для заохочення.

Старша група — від 22-ох до 25-ти років. Нагороджено: студента-докторанта молекулярної ґенетики Монтреальського університету (Канада) Юрка Мончака, 25 років, за фантастичний твір „Великий плян" (псевдо Малпа Фрузя) нагородити другою нагородою в 60 долярів.

Літературно-мистецький клюб ім. Василя Симоненка в Мельборні. Австралія.

Центральна Управа Організації Державного Відродження України (ОДВУ)

повідомляє все Членство ОДВУ і БО та Українське Громадянство, що

на Оселі Ім. Олега Ольжича в Лігайтоні, Па.

відбудуться

в суботу, 30-го серпня 1986 р., год. 9:30 рано

38-ий ЗВИЧАЙНИЙ З'ЇЗД ОДВУ

із звичайним порядком нарад, з участу Делеґатів з рішальним голосом і всіх Членів ОДВУ і БО з дорадчим голосом.

в неділю, 31-го серпня 1986 р.

— **год. 11-та рано — Божественна Служба Божа** в каплиці Св. Андрея за спокій душ Поляглих у боротьбі за Волю України;

— **год. 12:15 по пол. — Соборна Панахида й відзначення 45-ліття початків УПА „Поліська Січ" і Похідних Груп ОУН**

— **год. 2-га по пол. — З'їздовий Обід**
з привітами представників організацій і установ

— **год. 6-та ввеч.** —

ПОМИНАЛЬНА АКАДЕМІЯ

в 45-річчя трагічної смерти Полк. МИКОЛИ СЦІБОРСЬКОГО й Сотн. ОМЕЛЯНА СЕНИКА-ГРИБІВСЬКОГО

Слово виголосить Євген Скоцко з Вашінґтону.

ЦУ ОДВУ запрошує все Членство ОДВУ і БО та Українське Громадянство до участи у цих урочистостях.

в понеділок, 1-го вересня 1986 р.

год. 10-та рано — Ділова нарада Координаційної Ради Братніх Організацій

— **Український Визвольний Фонд матиме свій Звичайний З'їзд, а**
— **Український Золотий Хрест матиме свою Річну Ділову Конференцію**

За Центральну Управу ОДВУ:

Павло Дорожинський, в. р. — Голова
Д-р Володимир Процюк, в. р. — Секретар

Українське Історичне Товариство

ділиться сумною вісткою з Членством УІТ і Громадянством, що 9-го липня, 1986 року на 73-му році трудолюбивого життя відійшов у Вічність дійсний член, член Управи УІТ, співробітник „Українського Історика", визначний науковець і політик

сл. п. Сенатор

Проф. ПАВЛО ЮЗИК

Опечаленій Родині Покійного складає найщиріші співчуття.

Управа Українського Історичного Товариства та Ред. Колеґія „Українського Історика"

З великим жалем повідомляємо українську громаду, що в середу, 9-го липня 1986 р. відійшов у Вічність визначний український громадянин — ЧЛЕН ПРЕЗИДІЇ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ І ГОЛОВА КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ

св. п. сенатор

ПАВЛО ЮЗИК

ПОХОРОНИ відбулися в понеділок, 14-го липня 1986 р. в Оттаві, Канада.

Горем опечаленій Дружині і Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

ВОЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Президія Секретаріяту СКВУ

Українська мова на хвилях бразилійського етеру

Місто Прудентопіль, на віддалі коло 160 кілометрів від столиці штату Парана, Куритіби, і коло 500 км від славно-відомих водоспадів Ігвазу, є центром українського релігійного життя в Бразилії. Майже 80 відсотків його населення—це люди українського походження. Там розташована найгарніша українська церква галицького стилю. Велику духовну семінарію посідає Інститут Катехиток Серця Ісусового, Сестри Служебниці, Монахині ЧСВВ—Василіянки. Тут є інтернат, гарна парафіяльна заля, українська суботня школа, спортова площа і друкарня, де друкується український католицький тижневик — „Праця".

Дня 12-го серпня ц. р. місто Прудентопіль святкуватиме 80-ліття свого статусу міста й повітової столиці. На святі буде присутній губернатор штату Парана.

Завдяки невтомній, муравлиній праці отця-пароха Василя Цимбалістого, місто Прудентопіль має вигляд ще одного міста в Україні. Завдяки його заходам українська мова звучить у бразилійськім повітрі кожного дня через місцеву радіовисильню „Радіо Есперанза". Від понеділка до п'ятниці, від години 5-ої до 5:10 вечора, о. Цимбалістий говорить по-українськи до мешканців міста Прудентополя і околиць. Кожної суботи, від години 9-ої до 10-ої ранку Сестри Служебниці мають свою „Українську годину" в цій самій радіовисильні. Кожної неділі від години 7:15 до 8-ої ранку передається українською мовою Утреня з української католицької церкви Св. Йосафата, а відтак—через цю радіовисильню, від 10-ої години ранку до 11:30 з цієї ж церкви передається українська Служба Божа. Від години 12:30 до 1:30 по полудні є друга українська редіопередача українських бандуристів, під зарядом української фолкльорної група „Веселки" і Інституту Катехиток Серця Ісусового, головною директоркою якого є Мирослава Кривий, сестра Преосвященного Владики і Епарха Єфрема.

Одна туристка з Рочестеру, ЗСА, яка в групі 20-ти українських туристів перебувала чотири дні в Прудентополі, відвідуючи всі околиці, писала: „Ми в Бразилії побачили клаптик українського неба, за яким не перестаємо тужити. Ми там побачили чисто українські церкви, українські родини, школу, українських дітей; ми почули українську мову і пісню..."

Ця велетенська праця українських поселенців на українській ниві дуже зворушує і каже нам дбати про те, щоб праця цих працівників ніколи не загасилася, бо з неї всі діячі українські у вільному світі можуть брати приклад. Бразилійське місто Прудентопіль є також і українським містом.

Д-р Михайло Рубінець

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУД стейту Ню Йорк рішив, що нелегальні мешканці цього стейту які приїхали сюди із інших країн, мають право на медичну допомогу з програми медікейд на рівні з усіми іншими горожанами. Це рішення запало після семи років розгляду цієї справи.

На вічну дорогу отцеві-дияконові П. Весоловському

По короткій, але дуже тяжкій недузі, упокоївся в Бозі в неділю, 23-го березня 1986 року, проживши 75 років свого життя, св.п. отець-диякон Петро Весоловський.

Отець-диякон П. Весоловський народився в селі Лука (тепер Озерне) Самбірського повіту. Початкову школу і чотири кляси гімназії закінчив в Луці. По розв'язанні гімназії польською владою, він студіював приватно далі, а іспити здавав у Перемишлі. За намовою отця-декана Татомира і під його проводом студіював музику та теологію, практично і теоретично. Тому що диригента дяка тоді в Луці не було, то це завдання сповняв Петро Весоловський, і рівночасно здавав іспити при кінці навчального року в Перемишлі перед іспитовою комісією Консисторії. По двох роках студій, коли був насильно накинений Галичині „целібат", тобто заборона українським греко-католицьким священикам женитися, св.п. Петро Весоловський, покинувши дальші студії, пішов на курс диригентів до Самбора. По скінченні курсів став повноправним диригентом та учителем в Луці до 1935 року.

В цьому році був перенесений до села Чуква коло Самбора, де працював як диригент аж до еміграції, тобто до 1944 року. В міжчасі оженився зі Софією Кузьо. Бог їх поблагословив двома донями — Аделею та Орисею.

На рідних землях в цілості посвятив своє життя культурно-освітній праці та підпільній роботі для визволення Батьківщини як з-під польської, так і большевицької та німецької окупацій. В 1944 році виїхав він з родиною на еміґрацію в невідоме. Опинився він у Віденських лісах на примусовій роботі, де пиляв дерева в лісі для вже конаючого німецького Третього Райху. На вигнанні життя з малими дітьми було погане, що його не всилі окреслити. Однак Господь Всевишній дозволив йому і його родині пережити ці терпіння до 1948 року, коли під опікою американців залишили Весоловські Німеччину та виїхали до Америки вже не з самими дочками, але і з сином Любомиром, котрий прийшов на світ у фронтовій воєнній метелиці.

В перших днях по прибутті до ЗСА включився св.п. П. Весоловський в національну та громадську роботу. Був він культурно-освітнім референтом і диригентом хору в товаристві „Самопоміч", був культурно-освітнім референтом у відділі Українського Конгресового Комітету на терені Янгставну й околиці; головою осередку Спілки Української Молоді ім. Евгена Коновальця, організатором і диригентом хору цієї організації також у Янгставні, диригентом хору і керівником школи українознавства в Линдора у Пенсильванії, диригентом хору і інструктором школи українознавства в парафії свв. Петра і Павла в Янгставні Огайо, та диригентом хору української православної церкви в Шероні, Па. В цей сам час, щоб удержати родину, працював він стало як інспектор вагонів на залізниці в Огайо. В 1965 році несподівана, трагічна смерть єдиного сина Любомира на 20-му році його життя спрямувала св.п. Весоловського закінчити теологічні студії та посвятити решту його життя Богові й поневоленій Батьківщині. В порозумінні з Конситорією Української Автокефальної Православної Церкви в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., докінчив теологічні студії, початі вже в Рідному Краю. В березні 1973 року св.п. П. Весоловський здав іспит та був висвячений у сан духовний Архиєпископом Владикою Марком в церкві свв. апостолів Петра і Павла в Янгставні, Огайо.

Клич Бог і Батьківщина були в житті його головною дорогою та дороговказом на нелегкому шляху. З особистих причин та родинної ситуації не хотів св.п. отець-диякон прийняти пропонованих Консисторією парафій. До кінця свого життя він жив з пенсії, з котрої щедро асиґнував на національні та добродійні цілі. До кінця свого життя мріяв про поворот на рідну землю, щоб спочити на віки вічні в землі своєї любої Матері — України.

Але, на жаль, мрії його не сповнились і не судилось св.п. о. Весоловському вже побачити рідну Україну. У глибокім смутку залишив дружину Софію, дві дочки — Аделю з мужем Томасом Гарісом, Орисю-Ірину вдома; брата і дві сестри в Україні. Нехай американська земля буде йому легкою.

Стефан Бух

Кар'єра...

(Закінчення зі стор. 2)

політики і пізнає проблеми і турботи кожночасного президента, якому народ у виборах дає привілеї і владу, але з якої Президент, навіть теперішній, що виграв вибори величезною більшістю голосів, не може вповні користати, бо їх обмежують не лише політичні й економічні інтереси обох партій, але також численні групові вимоги зрізничкованої американської суспільности.

„Тріюмф політики" — це справді „одна година історії" — це одна лекція, каденція Президента, в якій вибраний народом провідник старається спрямувати державну політику на нові, конечні для майбутніх поколінь рейки, але сучасні інтереси поодиноких груп, дбають більше про особисті вигоди і доходи сьогодення, не беручи до уваги майбутности. Вкінці автобіографічні елементи книжки показують наглядно, чого може досягнути людина, коли у неї сильна воля й охота до праці. Наразі автор здобув матеріяльну користь, один мільйон долярів, а в майбутності може теж здобути ще різні політичні пости. Йому лише 40 років!

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАВЛО ШАРЛАЄНКО, член УНС Відд. 245-го Т-ва „Запорозька Січ" в Трентоні, Н.Дж., помер 17-го березня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 1896 року в Полтаві, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Анну, сестру Білокін з мужем і двох внуків Віктора і Александра. Похорон відбувся 19-го березня 1986 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Мартиненко, секр.

ВОЛОДИМИР ЧОРНИЙ, член УНС Відд. 233-го в Лорейн, Огайо, помер 29-го червня 1983 року на 77-му році життя. Нар. 1906 року в селі Розваж — Золочів, Львів, Україна. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку дружину Софію, доньок Катерину і Марію, та 4-ох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Ґрінвуд в Сан Дієґо, Кал.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

МИКОЛА ОЛІЙНИК, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" у Перт Амбою, Н.Дж., помер 10-го лютого 1986 року на 96-му році життя. Нар. 19-го грудня 1890 року в Україні. Членом УНС став 1921 року. Залишив у смутку доньок: А. Кріль, К. Лопазанську, внуків і правнуків. Похорон відбувся 13-го лютого 1986 року на цвинтарі Св. Вознесіння у Вудбридж, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Лоренс, секр.

ДМИТРО ВАСИЛЬКІВ, член УНС Відд. 162-го ім. сотника Гриця Голинського у Філядельфії, Па., помер 25-го лютого 1986 року на 66-му році життя. Нар. 1920 року в селі Присліп, Ліско Сяноцького повіту. Членом УНС став 1979 року. Залишив у смутку дружину Станиславу, дочок — Ірину Красіцьку з чоловіком Йосипом, Марію Васильків з сином Михайлом та дочкою Христиною і Катерину Васильків. Похорон відбувся 2-го березня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Абінґтоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Д. Федорійчук, секр.

ВАСИЛЬ КРУПА, член УНС Відд. 277-го ім. св. Михайла в Гартфорді, Конн., помер 5-го листопада 1985 року на 73-му році життя. Нар. 1913 року в Річниці, Україна. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку ружину Александру, сина Бориса, доньку Мотрю Коропецьку з мужем Яромиром та дітьми Марком та Марійкою і сестру Анну. Похорон відбувся 8-го листопада 1985 року на цвинтарі св. Михаїла в Глестонбурі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Кравець, секр.

ЄЛИСАВЕТА СТОВД, член УНС Відд. 137-го ім. Б. Хмельницького у Вест Істон. Па., померла 4-го березня 1986 року на 75-му році життя. Нар. 23-го березня 1911 року в Істоні, Па. Членом УНС стала 1929 року. Залишила в смутку мужа Роберта, доньок Бетті, Марію і Барбару; синів Мелвина і Роберта мол. Похорн відбувся 8-го березня 1986 року на цвинтарі Св. Воскресення в Вескосвил, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Колодруб, секр.

АНТІН СТРАНКО, член УНС Відд. 147-го ім. св. Михайла в Аллентавні, Па., помер 4-го березня 1986 року на 82-му році жижття. Нар. 29-го березня 1904 року в Ст. Клер, Па. Членом УНС став 1920 року. Залишив у смутку доньок — Джовн Пасе, Карол Зимермен; сестер Анну і Гелену, 5 внуків і одну правнучку. Похорон відбувся 7-го березня 1986 року на цвинтарі Св. Марії у Вайтгол, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Гуцайлюк, секр.